Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul

On Septembrie 24, 2012

Învață să adopți acea atitudine de tipul "M-am trezit" bazată pe o responsabilitate majoră față de efectele produse de stările pe care le resimți în fața destinului implacabil.

Ed Tom Bell. Voia să se elibereze de acel simțământ apăsător, obscur și fără nume din străfundul său, să dea la o parte negura densă, fără sfârșit a deznădejdii datorate evenimentelor din ultima perioadă, ce-l împresura ca un cocon ce întârzia să se mai deschidă.

Se simțea închis într-un spațiu strâns și pustiu, centrul dramatic al unei vieți trăite parcă într-o neîmplinire totală. Iar pustiul acela complet străin, atât de negru, atât de autoritar, dăunător în confruntarea cu viața, caracteristic numai omului ce se aruncă cu tot elanul în fața necunoscutului așteptându-și deznodământul, îl reținea tot mai puternic.

Părea să simtă nevoia unui loc unde să se retragă, unde să se odihnească... pentru totdeauna.

Cineva spunea că bătrânețea este o expresie a destinului deoarece atunci când ești bătrân îți dai seama dacă până acum ai avut sau nu vreo menire.

Leadership: Poți să-ți duci menirea până la împlinire contracarând efectele unui destin care strigă neîncetat "Mai repede"?

În finalul filmului *" No Country for Old Men (2007) "*, personajul principal, șeriful Ed Tom Bell, (interpretat de Tommy Lee Jones), poartă o scurtă conversație cu soția lui, Loretta.

I se părea că intrase din plin în delirul nedesluşit care preceda celălalt necunoscut, numit moartea. Întreaga lui ființă părea, pentru prima oară, o umbră. Nu mai semăna deloc cu omul ce întruchipa idealul cuprins în cuvântul "curajos". Devenise vulnerabil în fața vieții, în fața condiției umane, ca o ultimă redută de luptă cu el însuși. O luptă corp la corp cu destinul, încăierarea lui Iacob cu îngerul, primul contact al unui om de rând cu o altă dimensiune.

" Am avut două vise, îi spuse Lorettei. Amândouă cu tatăl meu. Ciudat. Sunt mai vârstnic decât a fost el cu douăzeci de ani. Într-un fel, el este tânărul.

Primul nu mi-l amintesc prea bine, dar m-am întâlnit cu tata undeva, nu stiu exact unde, mi-a dat niște bani. Cred că i-am pierdut.

În al doilea, parcă eram pe vremuri... Eram călare și mergeam prin munți, noaptea. Treceam printr-o trecătoare. Era frig, era zăpadă. El m-a depășit și s-a tot dus... Nu a spus nimic, a trecut pe lângă mine. Avea o pătură înfășurată pe el, ținea capul plecat. Când m-a depășit, am văzut că ducea jar într-un corn de bizon, așa cum făceau oamenii pe vremuri, și am izbutit să văd cornul după lumina dinăuntrul lui. Cam de culoarea lunii. În visul meu știam că mi-o va lua înainte. Voia să facă un foc undeva, în întuneric și în frig. Ştiam că, atunci când îl voi ajunge, el va fi acolo.

Apoi m-am trezit. "

Leadership: Ești pregătit să experimentezi efectele asumării deciziilor de adaptare la schimbările vieții produse pe un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil?

Este firesc și absolut necesar să privim cu interes și curiozitate fiecare interpretare dată leadershipului, să avem o viziune de perspectivă asupra lui și să ne drămăluim forțele cu care ne implicăm în "jocul" lui, deoarece viitorul este incert și uneori de neconturat.

Un fundal afectiv estompat de un destin vulnerabil produce depărtarea de propria persoană, neacceptând ca premiză de reușită niciun fel de compromis între ceea ce te împinge caracterul să faci și ceea ce trebuie să faci pentru a nu avea de suportat o înfrângere totală. Un "DA" pe care trebuie să-l plătești destinului reprezintă un "Nu" pe care îl spui vieții fără nicio pretenție de exhaustivitate.

Leadershipul trebuie să izvorască din noi, să fie convingător, impunând o formă de întoarcere la virtute, și să se consolideze din convingeri proprii. Iar noi trebuie să ne păstrăm luciditatea critică asupra noastră în raport cu acceptarea (transformată în convingeri) a modelului propriu de evaluare și dezvoltare.

Tu cum îți gestionezi posibilitățile de percepție a leadershipului? Prin voia destinului vulnerabil sau prin prisma idealului de sine cuprins în cuvântul "curajos"? Prin analiza unui vis cu tentă de prevestire neplăcută în care afli că altcineva ți-o va lua înainte? Sau printr-o formă specială de sensibilitate pe care o poți asimila unei treziri spirituale?

Menirea pe care ți-o predestinează evoluția în angrenajul unui complicat determinism psihologic este o manifestare a atitudinii cuprinse între momentul trăirii unei situații limită și atmosfera înfrigurată a visării.

Pentru a te feri de sindromul Ed Tom Bel trebuie să adopți acea atitudine de tipul *"M-am trezit"* bazată pe o responsabilitate majoră față de efectele produse de stările pe care le resimți în fața destinului implacabil.

Aceasta este atitudinea individuală ce stă la baza alcătuirii leadershipului, față de tot ceea ce ni se întâmplă, față de ceea ce privim ca pe o mare provocare, lanțul de evenimente cărora noi înșine le suntem protagoniști.

Leadership: Scopul principal al existenței tale este de a deveni conștient de cum îți folosești timpul ca resursa de supraviețuire, încât menirea ta să capete acea definire și persistență a caracterului care exclude influențele exterioare?

Puțini lideri, trecuți de vârsta tinereții, reușesc să se mențină pe linia de plutire atunci când nava propriului lor Eu, a aliatului lor sau a adversarului lor tăcut, se leagănă în largul imens, nesigur și nețărmurit al unei noi identități.

Cei mai mulți înaintează tot mai mult înspre apus. Iar când această "navă a constantei de a fi" se scufundă, nimeni nu-i mai vrea, nimeni nu-i mai acceptă. Ei înșiși se resping. Refuză să-și mai îmbrace costumul de scafandru, să se pregătească pentru o aventură de neuitat, pledând în favoarea unei solidarități autentice față de niște valori mai stabile. Nu se mai preocupă de propria lor dezvoltare, modelând materialul brut rămas în ei, așa cum artistul își modelează pictura cu ajutorul culorii pentru ca aceasta să capete volum.

Ci își anihilează menirea de lideri îngroșând legătura între "bătrânețe" și "depresie", acesta fiind singurul factor care îi poate apropia de realitatea viselor rămasă oarecum departe.

Leadership: Cum răspunzi de o ființă pe care nu trebuie s-o rănești, în situația în care destinul îți închide ușa în față și nu ai la îndemână tăria sufletească pentru a o deschide?

Un lider poate ridica oricând ștacheta, dacă ține piept evenimentelor. Dacă își protejează vulnerabilitatea în fața vieții, în fața condiției lui de "a fi", ca o ultimă redută de luptă cu el însuși. A continua să înoți, să înoți, să înoți chiar și pe timp de furtună este o condiție sine qua non pentru a atinge măreția în leadership și de a-ți proteja imaginea de om de caracter.

A-ți menține „constanta de a fi" este ca și cum ai răspunde de o ființă pe care nu trebuie s-o rănești, de un bătrân aflat la momentul în care trebuie să-și pună ordine în viață, în gânduri, în temeri și să-și facă curaj, să-și continue parcursul bun, să se îndrepte spre alte orizonturi, spre niște ținte bine definite.

Ai voința de a te elibera de acel simțământ obscur și fără nume din străfundul tău? Cum îți învingi sentimentul de culpabilitate, apăsător, ce te înconjoară din toate părțile? Te arunci cu tot elanul în fața necunoscutului luptând pentru a avea un statut demn? Te vezi în postura omului ce întruchipează idealul cuprins în cuvântul "curajos"? Te lași bătut în fața vieții, în fata condiției umane, ca o ultimă redută de luptă cu tine însuși?

Leadershipul este răspunsul pe care îl dai vieții atunci când destinul îți oferă mai puțin decât îi poți oferi.

Visurile unui bătrân prins în lupta cu destinul semnifică rezultatul unei abordări minuțioase și realiste a naturii umane a liderului pus în situații de viață bulversante. Trăiește-ți viața mergând înainte și vei începe mai bine să-l înțelegi privind în urmă. Ia în piept până în ultima clipă valurile create prin puterile tale.

Reala performanță și adevăratul performer se nasc din izbânzile obținute în vremuri de cumpănă, atunci când ieși învingător în ciuda opreliștilor apărute sau ridicate de alții în calea ta, atunci când poți spune, aidoma unui țintaș dibaci: " *punct ochit, punct lovit.* "

Iar atunci când ajungi la apusul - inerent pentru fiecare, îți poți spune ție și celorlalți: "misiune îndeplinită"

Source: https://neculaifantanaru.com/visurile-unui-batran-prins-in-lupta-cu-destinul.html